

Shledána tudíž i tato výtká bezdůvodnou.
Proto byla stížnost zamítnuta.

Č. 2204.

Vojenské záležitosti: * Výše sirotčího důchodu nemanž. dítěte podle § 23 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb. je-li nezávislá na výši alimentů, které byly nemanž. dítěti proti nemanž. otci soudem přiznány.

(Nález ze dne 9. dubna 1923 č. 5203.¹⁾)

V ě c: František K. v I. proti ministerstvu sociální péče o sirotčí důchod.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Brně ze dne 1. června 1921 byl nezl. Frant. K. v I., dne 9. května 1910 narozenému nemanželskému dítěti nezvěstného Frant. H., dle zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. přiznán sirotčí důchod ročních 144 Kč od 1. května 1920 až do dokonání 16. roku neb do dřívějšího jeho zaopatření s 50% drahotní přírůžkou ročních 72 Kč až na další.

Odvolání nezl. Frant. K. ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím ze dne 8. prosince 1921 zamítlo z těchto důvodů:

Dle sdělení okresního soudu v Ivančicích byl Frant. H. rozsudkem soudu toho ze dne 2. září 1909 čj. — uznán otcem nezl. Františka K. a odsouzen k placení alimentů 10 Kč do 6 roků dítěte, pak 12 Kč měsíčně. Důchod sirotčí stanoven je sice v § 23 zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. na 300 Kč ročně — 25 Kč měsíčně. Poněvadž však důchod ten povahou svou je náhradou škody, již dítě utrpělo ztrátou otce, nemůže v přítomném případě výměřen býti větší, než kolik činí alimentární obnosy, tedy měsíčně 12 K čili 144 K ročně.

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Zákon ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. postaviv co do podmínek nároku dle § 21 děti nemanželské válečných poškozenců uvedených v § 20 cit. zákona úplně na roveň dětem manželským, byly-li ovšem počaty před událostí zakládající nárok — ustanovil v § 23 cit. zákona důchod sirotčí pro jedno dítě ročním obnosem 300 Kč a pro každé další dítě žijící v téže domácnosti 252 Kč ročně.

Co do výměry sirotčího důchodu došla tudíž vůle zákona výrazu, aby důchod tento poskytnut byl pevnou sumou absolutní. Jediným předpisem o tom, zdali a za jakých podmínek tato absolutní výše sirotčího důchodu smí býti snížena, jest ustanovení § 24, jež jako nižší hranici důchodu vdovského a sirotčího dohromady označuje částku 1.800 Kč a předpisuje, že kdyby důchody tyto dohromady převyšovaly tuto

¹⁾ Stejně judikatura další na př. nálezy z 26. května 1923 č. 15.400/22 a 1844.

částku, jest důchod sirotčí stejnoměrně snížit. Tato skutková podstata jest tudíž jedinou výjimkou, kterou připouští zákon, aby sirotčí důchod byl snížen.

Že tento názor jest správný, vysvítá i ze srovnání ustanovení zákona, jednajících o důchodu sirotčím, s ustanoveními o důchodu vdovském. I tento důchod stanovil zákon v § 17 částkou pevně určenou; avšak již v následujícím § 18 připustil výslovně snížení jeho pro případ, že vdova nežila s manželem ve společné domácnosti, na takový obnos, kterým by byl manžel povinen přispívat na její výživu. V tomto případě zračí se zajisté úmysl zákonně vdově nahradití újmu jí nastalou t. j. onen obnos, jehož by se jí jinak dostávalo od manžela.

Nepojal-li však zákon ustanovení takového obsahu do částky c) jednající o důchodu sirotčím, pak z toho následuje nutný důsledek, že důchod sirotčí vytčeným způsobem omezití nechtěl a neomezil, že tedy výše sirotčího důchodu podle § 23 zákona ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. jest neodvislá na výši alimentů, které nemanželskému dítěti vůči nemanželskému otci soudem byly přiznány.

Vysloveno-li nař. rozhodnutí, že nezl. Františku K., nemanželskému dítěti nezvěstného Frant. H., nepřísluší sirotčí důchod Kč 300 ročně, nýbrž pouze ročních 144 Kč, měsíčních 12 Kč s 50% drahotní přírůžkou ročních 72 Kč, t. j. ve výši alimentárních obnosů, k jichž placení nemanželský otec František H. byl rozsudkem okresního soudu z — odsouzen, pak vycházel žal. úřad z nesprávného právního názoru a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 2205.

Titul inženýrský: I. * § 5 cís. nař. ze 14. března 1917 č. 130 ř. z. požaduje kumulativně a nikoli alternativně jak 8letou dobu praktické činnosti, tak i čelné nebo samostatné postavení, a to obé v odborně-technickém oboru.¹⁾ — II Předpisy vl. nař. č. 411/21 o zřízení poradního sboru a o tom, jaké doklady má žadatel o titul inženýrský předložit, jsou kryty zákonem (cís. nař. č. 130/1917).

(Nález ze dne 10. dubna 1923 č. 5884.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 743 adm.

V ě c: Antonín K. v M., Jaroslav K. v P. a Otakar H. v P. (adv. Dr. R. Böhm z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací v Praze (min. místotaj. M. Krása) stran stavovského označení »inženýr«.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhovělo ministerstvo veřejných prací žádostem st-lů, aby jim bylo podle § 5 cís. nař. ze dne 14. března 1917 č. 130 ř. z. dovoleno užívati stavovského názvu »inženýr« a to ohledně Jaroslava K. a Antonína K. z důvodu, že jejich dosavadní praktická činnost odborně technická, resp. technická praxe není taková, jakou žádá citované cís. nař., ohledně Otakara H. pak z důvodu, že

¹⁾ Stejně v nálezu z 10. dubna 1923 č. 3110.